

šol. leto

1991/92

Š
K
O
L
N
I
C
E

Dragi bralec Stezic!

V rokah držiš novo številko že znanega šolskega glasila Stezice. Tokrat nekoliko drugačno. Od prve številke do zadnje številke v l. 1991 je vodila učence po stezicah pisane besede gospa Jožica Kodrova. Njej gre zahvala, da so Stezice tako priljubljeno glasilo.

Letošnje leto je športno - tako so zasnovane tudi Stezice. V njih boš našel morda sebe ali pa svoje sošolce, ki se tudi po svojih močeh povzpenjajo v vrste uspešnih športnikov. Trudili smo se, da bi predstavili vse učence - športnike: Morda o tebi nič ne pišemo, pa saj sam veš, zakaj. Obljubil si prispevek, pa je ostalo le pri obljubi.

Pisan šopek sošolcev, prijateljev boš spoznal, ko boš prebral Stezice, za katere so se vendarle nekateri potrudili, da so spet izšle.

V uredništvu so delali:

Anita Vogelnik,

Špela Bohinjec,

Jasna Dežan,

Andreja Potočnik,

Maja Vester,

Saša Ropret,

Barbara Veselinovič,

Nina Mlakar,

Nataša Tomažin,

Barbara Brejc,

Katja Špehar,

Petra Vogelnik

in urednik Marko Kovačević

ter mentorici Norka Slapar, Tanja Ahačič.

Prikupni palček Mag (Magique), maskota zimskih olimpijskih iger v Albertvillu, in ostale risbe so delo Benjamina Prelog iz 8. c.

Fotografije so iz albumov avtorjev prispevkov, zbiralce papirja pa je fotografirala Marija Bajd.

Rokopise je prepisala Petra Zupan.

Zahvaljujemo se ZKO Tržič za denarni prispevek.

KAJ PRIČAKUJEM OD LETOŠNJEGA LETA?

Od zadnjega, osmega leta osnovne šole, pričakujem potrpežljivost učiteljev do učencev in obratno, ubogljivost učencev samih.

Od sebe pa trdo delo za šolo in sprejemne izpite. Poleg šole pa pričakujem tudi sprejem na dramsko šolo Barice Blenkuš v Ljubljani.

Nina Mavrič, 8. d

Tudi jaz pričakujem, da bom naredila sprejemne izpite in da bom tudi letošnje leto odlična. Kajti če bom, me na koncu šolskega leta čaka obisk pri županu.

Darja Rožič, 8. d

Od tega leta pričakujem, da bi si nabral še in še znanja, predvsem s področja kemije, saj bi le s tem znanjem lahko dosegel svoje tako zaželeni cilj.

Igor Bizjak, 8. d

Na začetku šolskega leta ne gleda vsak učenec z optimizmom naprej. Med te sodim tudi jaz, saj vem, da me čaka dosti učenja in resnosti pa tudi skrbi in strahu pred kontrolnimi vajami. Pa vendarle šola ni le vse tisto najbolj črno, kar si lahko mislimo. V njej se razvijajo nova prijateljstva, simpatije, in seveda šale, največkrat na račun sošolcev in učiteljev; zato lahko rečemo, da se resna šola včasih spremeni v nagajivo šalo.

Aleš Razinger, 8. d

ZBIRANJE STAREGA PAPIRJA

V sredo smo imeli zbiralno akcijo papirja. Star papir smo zbirali le en dan pred sredo. Tovarišica nam je povedala, če zmagamo, dobimo tisoč din. Vsi smo se veselili. Hodili smo po hišah in blokih. S prijatelji smo hodili po vikendih. Na vikendih smo dobili največ papirja, saj so ga hranili za nas. Potem smo se odpravili domov in si ga razdelili. V sredo smo ga nesli v šolo. Potem smo ga stehkali. Kmalu smo zvedeli, da smo se dobro odrezali. Zbrali smo ga veliko, zelo veliko, saj smo hoteli zmagati. Denar bi nam dali Zeleni Tržiča.

Vsi učenci smo zbrali 7890 kg starega papirja.

Alenka Špendal, 5. a

NA RAZSTAVI KMEČKE HIŠE V SELAH NA KOROŠKEM

V paviljonu NOB je bila razstava z imenom Kmečke hiše v Selah na Koroškem. Profesor Janez Šter nam je lepo opisal stare kmečke hiše. Povedal nam je veliko zanimivosti o gradnji, o obnavljanju in o imenih raznih prostorov. Povedal nam je tudi, da so te hiše zelo podobne hišam na Gorenjskem. Na panojih je bilo veliko slik, ki so nam lepo prikazale tudi pokrajino. Starih kmečkih hiš je na Gorenjskem zelo malo, zato je bila ta razstava zelo zanimiva in poučna.

Petra Vogeltnik, 6. a

Sela so majhna vas na Koroškem. V njej so arhitekt Ignac Primožič, fotograf Edvard Primožič in sodelavci odkrili edinstvene primerke starih kmečkih hiš: trdno grajene hiše, kajže, kašče, gospodarska poslopja,... V njih so našli tudi nekaj starinske opreme. Hiše so prave mojstrovine. Stari mojstri so znali zbiti deske brez vsakih žebeljev. Hiše imajo oboke nad vrati, s škodlami krite strehe in vzdane omarice, pa skrinje, poslikane z motivi rož ali starinskih običajev. Hiše so grajene v stilu kmečkega baroka. Iz lesa so izrezljane razne oblike na oknih, starih gankih, stolih in strešnih linah.

Fotografije prikazujejo lepo Koroško pokrajino. Razstava je bila zelo zanimiva. Kustus Janez Šter je pripovedoval tako slikovito, da sem si jaz te hiše, ljudi in predmete živo predstavljal.

Ana Maršič, 6. b

3. oktobra 1991 smo obiskali Tržiško knjižnico. Ko smo vstopili smo vljudno pozdravili. Prijazna knjižničarka nas je odpeljala v čitalnico, v kateri se berejo predvsem razni časopisi in revije. Počasi smo odkorakali v pionirski oddelek. Ta je namenjen pionirjem in mlajšim otrokom. Poleg listanja po knjigah in slikanicah lahko otroci gledajo risanke na videorekorderju. Odgovorili smo še na nekaj vprašanj, potem smo se še malo pogovorili in zadovoljno odšli domov.

V tržiški knjižnici so zaposleni prijazni ljudje.

Anita Veternik, 5. a

Vsako leto na naši šoli organizirajo ekskurzije - poučne izlete. Čeprav smo bili veseli, da si bomo ogledali Prekmurje, saj smo bili v strahu, saj je najstrašnejši dan v letu petek trinajsti prišel ravno na ta dan.

Ob šestih zjutraj sem s prazno glavo zapustila stanovanje, saj sem pozabila pol stvari. Po dolgi vožnji smo prispeli v Gornjo Radgono. V Radencih smo preizkusili mineralno vodo. Potem smo se oglasili pri lončarjih, nato pa v Moravskih Toplicah. Nazaj grede nismo pozabili na Trojane, kjer smo se nabasali krofov.

Super dan je bil ta petek, trinajstega septembra.

Petra Sedminek, 8. b

TRI OCENJEVALNA OBDOBJA

Naša osnovna šola je prostovoljno pristopila k projektu za vpeljevanje treh ocenjevalnih obdobj v šolskem letu 1991/92, seveda s privoljenjem učiteljev in staršev.

V tem projektu sodeluje 130 osnovnih šol iz cele Slovenije, med njimi so vse tri tržiške osnovne šole.

Novosti, ki jih je prinesla uvedba treh ocenjevalnih:

- Na področju ocenjevanja smo uvedli obrazec, v katerega učenci sami vpisujejo vse ocene sproti in so tako starši TAKOJ obveščeni o uspehu oz. neznanju svojih otrok. Zato nekateri učenci tudi niso prejeli obvestil o negativnih ocenah pri posameznih predmetih (opomin) ob koncu ocenjevalnega obdobja pač pa le fotokopijo redovalnice, katero ste prejeli vsi.
- Prav tako je več preverjanja znanja brez ocen in manj ocenjevanja.
- Ker je sedanje ocenjevalno obdobje daljše od prejšnjega četrtnega, snov obravnavate bolj poglobljeno, tako je tudi več časa za učenje, s tem pa se zmanjša psihični pritisk na učence.

Vse to so pozitivni prispevki za bolj demokratično osnovno šolo, za katero si moramo prizadevati vsi - učenci in učitelji, prav tako tudi starši.

Verjetno ima uvajanje tega projekta tudi slabe strani, za te pa veste učenci sami najbolje.

Pedagoginja

OCENE

Bila sem v tretjem razredu in napočil je dan ko smo pisali matematiko. Tova-rišica nam je razdelila liste in začeli smo pisati. Ko je zazvonilo in smo morali oddati liste, jaz še nisem vsega rešila. Oddala sem list in bilo me je zelo strah, saj se doma nisem nič učila. Drugi dan je tovarišica povedala, da smo zelo slabo pisali. Vsakemu je vrnila list. Ko je prišla do mene, je rekla, da sem pisala trojko. Rekla mi je, da bi bilo bolj za dve, ampak da ni je dala tri in da se moram bolj učiti. Doma sem mami in očiju s težavo povedala. Mami mi je rekla da s to oceno ni zadovoljna, da jo moram popraviti. Od takrat sem se bolj učila in dobivala same petice in kakšno štirico. Na koncu leta smo dobili spričevala in bila sem zelo vesela, saj sem imela odličen uspeh. Mami in oči sta bila zelo vesela in jaz tudi, saj se je splačalo učiti.

Nina Mlakar, 5. b

OCENE

Ko zaslišim besedo oceno, mi že postane malo bolj vroče. Mislim, da je za učence dobro, ker so uvedli na leto samo tri ocenjevalne konference. Učenci imajo več časa za popraviti kakšno negativno oceno.

Ilko Čosić, 8. d

Zelo težko mi je pri srcu če dobim eno, saj je najslabša ocena.

Tomaž Menart, 8. d

Če bi bila jaz minister za šolstvo, potem v šoli ne bi bilo ocen. To bi bilo po eni strani super, saj se učencem ne bi bilo treba učiti, učiteljem pa ne mučiti z izpraševanjem in popravljanjem domačih nalog.

Darja Rožič, 8. d

Največji sovražnik učencev so kontrolne ocene, to pa zato, ker nihče razen učiteljev ne mara preizkuševati učence s kontrolnimi nalogami. Sem mnenja, da ocene sploh niso važne. Seveda so ocene morali uvesti, sicer se nihče ne bi učil.

Aleš Razinger, 8. d

Mislim, da so ocene kar pametna stvar, se vsaj vidi, kdo kaj dela kdo pa nič. Ta novi sistem, ki so ga zdaj uvedli, da imamo samo tri konference, se mi zdi dober, saj bi lahko že imela opomin iz matematike, če bi šlo še po starem.

Linda Perko, 8. d

Ocenjevanje je pri nekaterih učiteljih bolj strogo, pri drugih manj. Rad bi, da bi bile ocene v mojem okenčku redovalnice veliko boljše.

Aleš Frantar, 8. d

Meni se zdi v redu, ker menjamo učiteljice in sošolce. Seveda pa imamo tudi dobro učiteljico, ki nam daje vaje na liste.

Primož Paplar, 5. c

Ta pouk se mi zdi zelo super, ker so boljši učenci in učenke v prvi skupini, slabši pa v drugi in tretji. Ko smo takole v skupinah, ni skoraj nobenega, ki bi razgrajal in motil pouk, drugače pa je v vsakem razredu veliko tistih, ki delajo preglavice.

Jasna Dolžan, 5. b

V našem razredu pa tudi v drugih smo se razdelili pri slovenščini v tri skupine. Trikrat na teden smo v običajnem redu, v četrtek pa se razdelimo. Imamo druge sošolce, pa tudi tovarišica ni ista.

Mislim, da je to zelo imenitna stvar. Manj sposobni otroci ne bi razumeli, bolj sposobni pa bi hoteli več. Zato pa imamo skupine, ki te probleme rešijo.

Maja Vester, 5. c

Ko mi je tovarišica povedala, da sem v prvi skupini sem bila zelo vesela. To pa zato, ker so v prvi skupini pametnejši otroci in ker delamo malo težje vaje.

Nataša Tomažin, 5. b

Mislim, da je dobro, da v četrtkih malo spremenimo sošolke in sošolce ter tovarišico. Več se naučimo, delamo težje vaje. Kadar imamo normalen pouk, moramo čakati slabše, ki tega ne razumejo, zato imamo manj časa.

Simona Seliškar, 5. c

MALI KUHAR

Šli smo v razred za gospodinjski pouk. Bili smo radovedni, kaj bomo delali. Tovarišica je dala vsakemu svojo nalogo. Pripravili smo posodo in vanjo dali sadje, mleko, smetano, sladkor in vse skupaj zmiksali. Nato smo vsak malo popili. Potem smo začeli delati frape. Za frape smo porabili veliko sladoleda, sadja in mleka. Vse skupaj smo dali v mešalec. Ko je bilo narejeno, nam je tovarišica nalila v kozarce. Ko pa smo končali, smo morali pospraviti. Alešu je na tla padla smetana in se razlila. Nekaj učencev je ostalo v razredu, da so pospravili, drugi pa smo šli pomivat posodo.

Uroš Babič, 3. c

KUHARSKI DAN V ŠOLI

Morala sem prinesiti dve sladki smetani. Najprej smo naredili napitek iz banan nato iz hrušk. Ko smo delali frape, smo zmešali: vaniljev sladoled, tri žlice sladkorja, dve žlici sladke smetane in še razno sadje. Frape smo delali iz breskev in borovnic. Najbolj všeč mi je bil bananin napitek. Sanji pa hruškov. Ko smo servirali mize, smo dobili kozarec, slamico, žlico in prtiček. Ko smo začeli jesti, nam je tovarišica zaželela dober tek.

Ivana Vujičić, 3. c

JEŽEK V RAZREDU

Ko sem prišel v razred, sem na mizi zagledal zaboj. Zanimalo me je kaj je v njem. Vprašal sem Petra, kaj je v zaboju.

"Jež," je rekel.

"Se hecaš, ali je res?"

"Res, res je jež."

Grem pogledat, odprem zaboj in vidim ježa. Bal sem nas je, ker smo bili preglašni. Tovarišica je rekla Tjaši, naj gre v kuhinjo po jabolko za ježka. Med poukom je zlezel iz škatle, padel je z mize na tla, na nasek. Malo mu je tekla kri iz noska.

Rok Rozman, 3. a

Sošolka Romana je zjutraj na poti v šolo našla ježka. Potem ga je prinesla v šolo. V šoli je šla v kuhinjo prosit za škatlo. Potem ga je nesla v razred. V razredu smo ga občudovali. Tovarišica mu je dala jabolko. Ko pa je zlezel ven je padel z mize. Potem pa mu je tekla kri. Ker ga je bolelo se je zvil v klobčič in zaspal. Ko je bilo pouka konec, ga je Romana odnesla nazaj v gozd.

Sergeja Valjavec, 3. a

VSI SMO LJUDJE

Vsi ljudje na svetu niso srečni. Mnogi trpijo v vojnah, nekateri so kaj hudega doživeli, pa tistega ne morejo pozabiti. Veliko ljudi trpi zaradi lakote. Kaj pomeni en človek na celi Zemlji. Vsak človek ima svoje težave. Bogati ljudje mislijo le, kam bodo šli, kaj si bodo kupili, ne pomislijo pa na ljudi, ki si ne morejo kupiti hrane, na ljudi, ki trpijo v vojnah.

Toda vsi smo ljudje. Vsi se ne rodimo enaki. Nekateri ljudi bolj spoštujemo kot druge, ker so bolj pomembni za narod. Politiki določajo usodo ljudi. Nekaterim ljudem je vsak dan skoraj enak, ker morajo hoditi na delo. Toda zakaj nimajo vsi ljudje na svetu enakih pravic, če se že ne rodimo enaki? Zakaj so na svetu vojne, zakaj ne morejo politiki s pogovorom določiti usode ljudi? Sama vprašanja, na katera je težko odgovoriti. Ljudje se ubadamo z različnimi vprašanji, na mnoga od njih je težko odgovoriti. Nekateri ljudje imajo bedaste težave, ki se njim ne zdijo majhne. Najlaže bi bilo, če bi se en narod vsaj malo zmenil za drugega. Če primerjaš revnega, žalostnega, zaskrbljenega človeka z nekim človekom, ki ga skrbi samo za dobrine, se mi zdi, da bi morala vloge zamenjati, da bi tudi reven človek vsaj enkrat v življenju pozabil na skrbi in težave.

Starši imajo veliko skrbi, ker si njihovi otroci želijo toliko reči.

Tisti, ki trpijo v vojnah, spoznajo, kaj je človek.

Nekateri ljudje delajo leta in leta, da si bodo kaj kupili, potem pa privihra vojna in morajo vse pustiti, da rešijo življenje. Dolgoletni trud je tako nepoplačan. Tisti ljudje se mi smilijo.

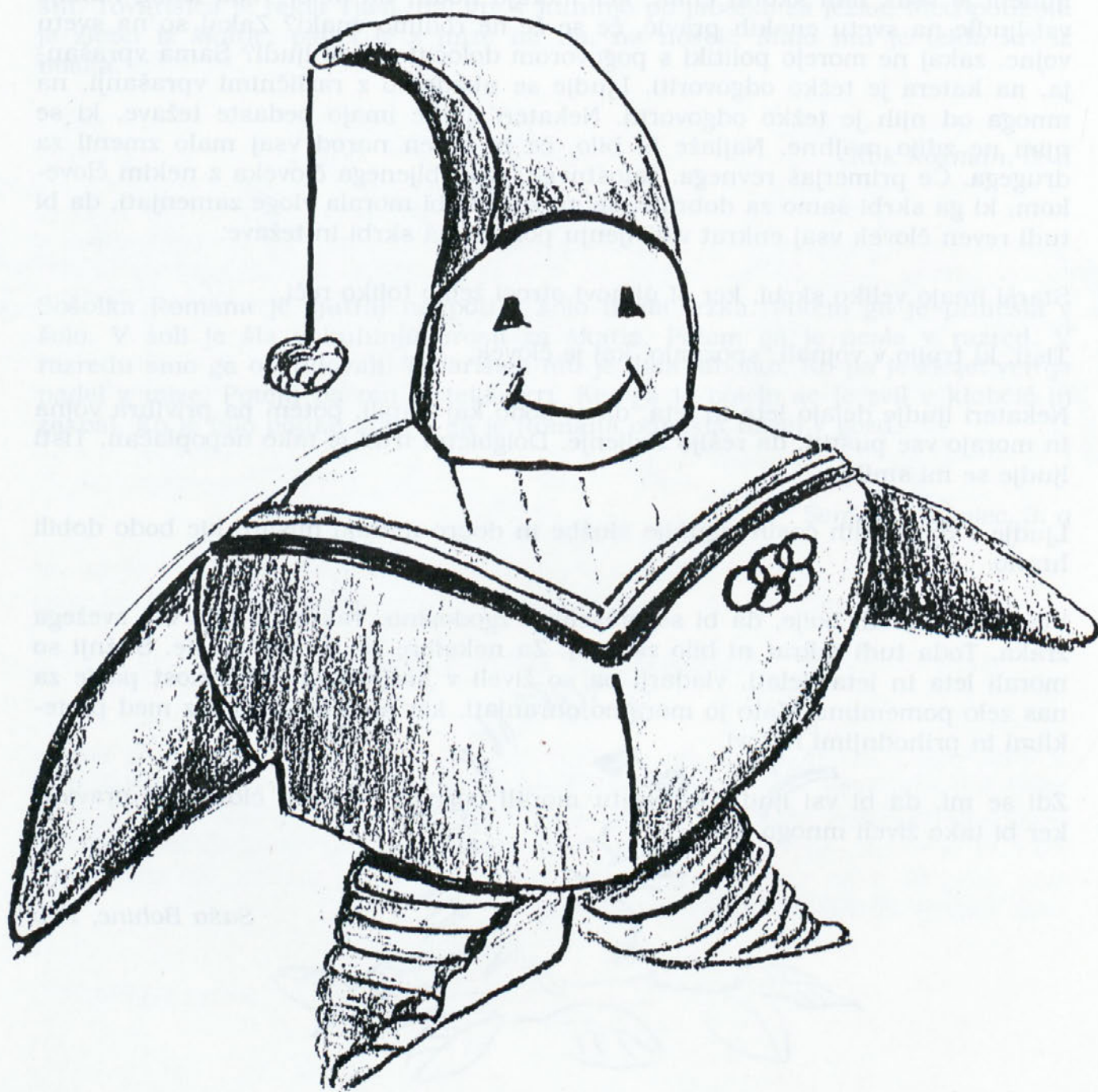
Ljudje v današnjih časih izgubijo službe in dobro morajo misliti, kje bodo dobili hrano.

Včasih se mi zdi bolje, da bi se preselili v zgodovino. Takrat je bilo več svežega zraka. Toda tudi takrat ni bilo vse naj. Za nekatere že, za vse pa ne. Sužnji so morali leta in leta delati, vladarji pa so živeli v kraljestvih. Preteklost pa je za nas zelo pomembna. Zato jo moramo ohranjati, ker smo mi tista vez med preteklimi in prihodnjimi rodovi.

Zdi se mi, da bi vsi ljudje na svetu morali poznati osnovne človekove pravice, ker bi tako živeli mnogo lepše.

Saša Bohinc, 7. b

Magique

OLIMPIJSKE IGRE

Prve olimpijske igre, o katerih obstajajo zapisi, so bile leta 776 p.n.š. v Olimpiji, odkoder izvira tudi ime. Razvile so se iz tamkajšnjega verskega obreda, na katerem so se pomerili tudi v sprintu. Legenda pravi, da je Heraklej s Krete razglasil, naj bosta tekma in obred vsake štiri leta.

Sčasoma so OI postale najveličastnejši športni dogodek starega sveta. Tekmovalci so prišli od blizu in daleč, iz mnogih krajev in držav. Navada je bila, da so v času iger razglasili mir, tako da so lahko tekmovali tudi sovražniki, ne le prijatelji. Tudi danes so igre mišljene kot dogodek, ki naj bi zbližal ljudi, čeprav današnjih vojen zaradi olimpijskih iger ne prekinjajo.

Takratni stadion je bil dolg okrog 210 metrov in širok 29 metrov. Na njem so bile kamnite plošče z žlebovi kot startna mesta za tekače. Na obronkih hriba Kronos se je nahajalo gledališče za 50 tisoč ljudi, ki so prišli gledat igre iz vsega grškega sveta. Ženske niso smele sodelovati na OI niti kot gledalke. Tek je bil osnova tekmovalstva. Steza je bila sprva dolga 1 stadij (192 m), potem 2, zatem pa so uvedli tekmo vzdržljivosti, ki je bila dolga okrog 5 km. Ena od disciplin je bil tek s polno vojno opremo, drugače pa so v ostalih disciplinah tekmovalci nastopali goli. Tekmovali so tudi v peteroboju (metanje kopja in diska, skakanje, rokoborba in tek). V teh disciplinah so tekmovali pozneje tudi posamično. Stari Grki so zelo cenili skladno zgradbo telesa, zato so izbrali teh pet disciplin, ki se zelo dopolnjujejo, ker zaposlujejo vse dele telesa in ga s tem krepijo in skladno razvijajo.

Olimpijske igre so kmalu izgubile nekdanji značaj, zato jih je 394 leta bizantinski car Teodozij prepovedal.

Po zadnjih antičnih OI je minilo 15 stoletij in šele tedaj se je pojavila ideja za obnovo OI.

Na mednarodnem kongresu v Parizu leta 1894 je odločeno, da nastanejo IO moderne dobe. Ustanovljen je CIO (Comite International Olimpique), ki je dobil nalogo, da organizira prve OI. Člani CIO so določili, da bodo OI potekale vsake štiri leta v drugi državi.

Francoski pedagog baron Pierre de Coubertin je glavni krivec za nastanek modernih OI. On sam je izdelal protokol otvoritve in zapiranja, tekst zaobljube in razpored tekmovalstva. V petih raznobarnih povezanih krogih na beli zastavi je simboliziral povezanost mladine vseh kontinentov in ras.

Prve moderne OI so potekale od 5. do 14. aprila 1896 v Atenah. Na programu so bila tekmovalstva v atletiki, gimnastiki, sabljanju, streljanju, plavanju, kolesarjenju, tenisu, dviganju uteži in rokoborbi. Od leta 1896 so bile OI vsake 4 leta razen med 1. in 2. svetovno vojno.

Od 1924 leta potekajo vsake 4 leta tudi zimske olimpijske igre, ki obsegajo tekmovanja v smučanju, sankanju, drsanju, hokeju na ledu in vožnji z bobom.

OLIMPIJSKE IGRE:

Letne Zimske

1896 Atene

1900 Pariz

1904 St. Louis

1908 London

1912 Stockholm

1920 Antwerpen

1924 Pariz

1928 Amsterdam

1932 Los Angeles

1936 Berlin

1948 London

1952 Helsinki

1956 Melbourne

1960 Rim

1964 Tokio

1968 Ciudad de Mexico

1972 München

1976 Montreal

1980 Moskva

1984 Los Angeles

1988 Seul

1992 Barcelona

Chamonix

St. Moritz

Lake Placid

Garmish-Partenkirchen

St. Moritz

Oslo

Cortina

SquawValley

Innsbruck

Grenoble

Sapporo

Innsbruck

Lake Placid

Sarajevo

Calgary

Albertville

Tržič, februar 1992

Kovačević Marko, 8. c

VZORNIK MNOGIH

Kot vse majhne otroke je tudi njega čisto prevzel sneg in šport, ki je v Tržiču že tradicionalen - smučanje. Hodil je v tržiški smučarski klub, spremljal očeta na treninge in sanjal, da nekoč postane velik športnik. Že v prvih zeleniških dneh, ko je z očetom Petrom, državnim prvakom v slalomu, stricem Zdravkom, znanim tekmovalcem in trenerjem takratne smučarske mladine v Tržiču ali pa z Janezom Vagnerejem premagal zasnežene tržiške vrhove, je veliko slišal o Wengnu. V koči na Zelenici je bilo toliko pripovedovanja o neznanih krajih, divjih progah in zvenečih imenih. Stari tekmovalci so pripovedovali, mladi pa so vlekli na ušesa in tako so kmalu vedeli, kje je komu spodletelo, kje je bil kdo dober, kdaj je kdo koga premagal. Takrat se mu še sanjalo ni, da bo z osemnajstimi leti sredi opevanega Wengna s startno številko 65 v slalomu za 12. mestom prodril v sam vrh takratne smučarije. Nekaj dni kasneje je bil 17. na svetovnem mladinskem prvenstvu, kmalu zatem pa evropski prvak. S tem naslovom si je praktično odprl vrata med najboljše. Po neuspehu v Garmischu pa je v Argentini kar nekajkrat zmagal na mednarodnem prvenstvu Argentine. Svojo prvo točko na svetovnem prvenstvu pa je prismočal na veleslalomu v Val d' Iseru. 12. decembra 1977 je v Maddoni di Campiglio prvič stopil na stopničke za najboljše.

Čudno, kadar je bil doma, kadar pa sva ga z bratom videla na televiziji sva kot vsi najini vrstniki govorila o Bojanu Križaju, ki ni imel nobene zveze z najinim očijem. Kadar nam je v vrtcu podelil priznanja ali športne značke, sva samo hitela govoriti, da nama je Bojan Križaj dal roko. Če pa me je kakšna teta vprašala, če poznam Bojana Križaja, sem odgovorila: "Ja, saj se včasih z mano igra!" Počasi pa sva rasla in se vedno bolj zavedala, da je Bojan Križaj res oči in sva vedno bolj razumela, da je biti športnik vse prej kot lahko.

Vrstili so se uspehi in neuspehi, vzponi in padci, ko je psihična obremenitev prevladala nad velikim smučarskim znanjem. Delal je neverjetne stvari: dve sezoni zaporedoma je v Adelbodnu odstopil. Podstavil si je palico, kar ni storil še nihče pred njim. Bili pa so tudi trenutki zmage, ko smo doma jokali od veselja in ga gledali kot zmagovalca. Pred nekaj leti pa se je v Salbachu na nepozaben način poslovil od belih smučin, ki jim je bil zvest pol življenja.

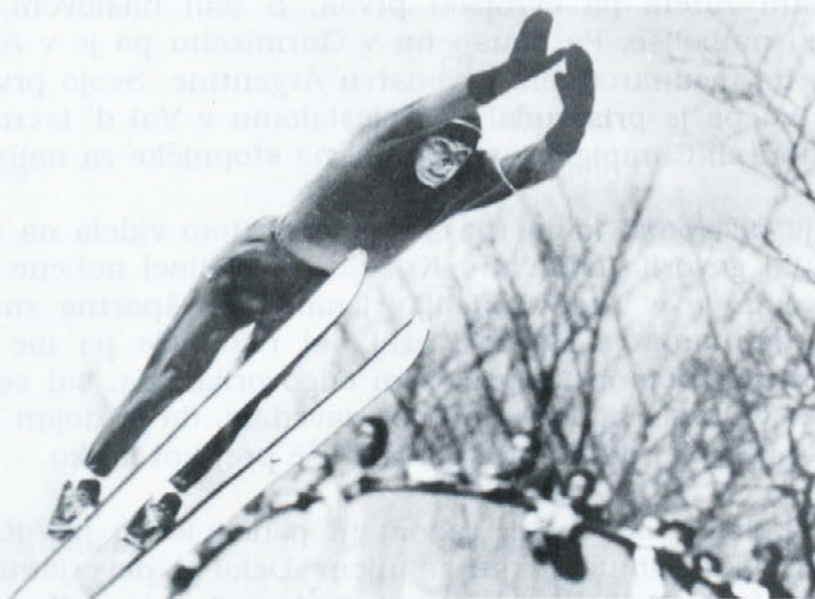
Zdi se mi že cela večnost, kar ne tekmuje več, spomini pa so ostali. Vsakdo od nas se včasih spomni na nepozabne trenutke, ki jih ne bomo nikoli, oziroma jih ne bomo nikoli pozabiti.

Andreja Križaj, 7. d

JOŽE ŠLIBAR

Mladim športnikom so vzorniki starejši, ki so dosegli izjemne uspehe. Eden takih je tudi skakalec Jože Šlibar, rojen v Kovorju. No, v našem šolskem okolišu živi tudi Bojan Križaj, ki je od leta 1975, ko je osvojil naslov mladinskega evropskega prvaka v alpskem smučanju, pa do danes dosegel izjemne uspehe. Vendar o Bojanu Križaju mnogi veste več kot on sam. Zato vam predstavljamo Jožeta Šlibarja, o katerem v Slovenskem almanahu 92' v rubriki - največji dosežki Slovencev piše, da je 1961 v Oberstdorfu na smučeh poletel 141 metrov daleč in za dva metra izboljšal več kot deset let stari rekord Finca Tauna Luira.

Katja Špehar in Petra Vogelnik, obe iz 6. a, sta mu napisali pismo, katerega v celoti objavljamo. Jože Šlibar nam je poslal tudi svojo fotografijo iz časov njegovih uspehov.

Postavili sta mi nekaj vprašanj, na katera vam radi volje odgovarjam.

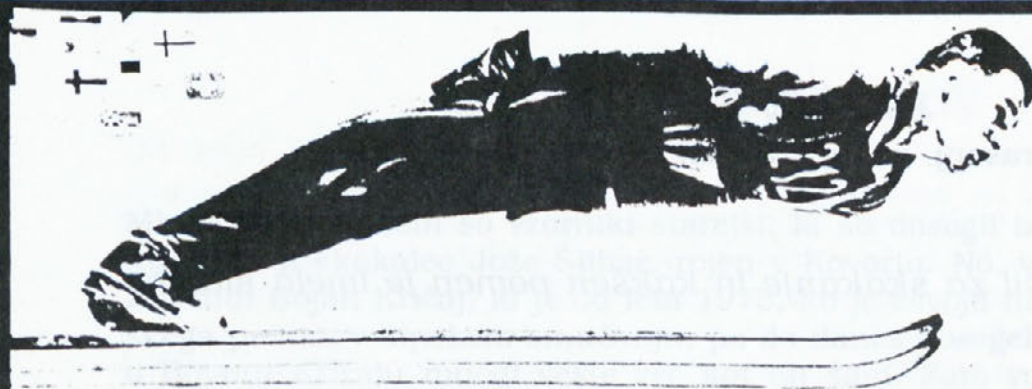
1.) Kdo vas je navdušil za skakanje in kakšen pomen je imela Planica za skakalni šport?

Spodbudo mi je pomenil že sam moj rojstni kraj Kovor in sploh tržiška okolica s svojimi izvrstnimi smučarskimi tereni, še dodatno spodbudo pa mi je pomenil obisk Janeza Polde v Tržiču leta 1948; Polda je bil tista leta idol mladine in zlasti nas, mladih smučarjev. - Naše prve tekme so bile seveda na vaških skakalnicah v Podbrezjah in v Naklu, prvega sistematičnega treninga pa sem bil deležen kot gimnazijec v Kranju leta 1952. Tista zima je prinesla največ snega v tem stoletju in povzročila precej škode, nam pa veselje, ker nam je podaljšala zimske počitnice in s tem trening za dva tedna. Prava šola v smučarskih skokih pa se je zame začela leta 1953 v ljubljanski ENOTNOSTI (zdaj SKK ELEKTRO-TEHNA ILIRIJA).

Skakalni šport je bil dolgo domena Norvežanov. Prvi znani rekord v dolžini 9,5 m so dosegli leta 1808. Zanimanje za ta šport pa se je naglo večalo. Rasle so skakalnice, leta 1934 je Planica s svojo skakalnico z rekordom 92 m prevzela prvenstvo, dve leti za tem, 1936, je Sepp Bradl že preskočil v Planici takrat magično mejo sto metrov (101 m). - Konstruktor skakalnice je bil naš rojak, ing. Stanko Bloudek. V njem se je združil idealizem s strokovnostjo, entuzijazem z odgovornostjo, in nenehno si je prizadeval za gradnjo skakalnice, ki bo omogočala vsaj daljše in hkrati varnejše skoke.

Planiška "velikanka" je vodila do leta 1950, potem sta jo zasenčili večji skakalnici v Oberstdorfu (Finca Tauno Luiro je na le-tej dosegel l. 1951 svetovni rekord z daljavo 139 m) in nekoliko manjša v Kulmu v Avstriji.

Svetovni rekord v Oberstdorfu (Nemčija) je vzdržala vse naskoke celih deset let, do leta 1961, ko sem jaz na prav tej, tedaj še neprenovljeni skakalnici, postavil z dolžino 141 m nov svetovni rekord. - Po tem dogodku je skakalni šport dobil nov polet. Beseda "skoki" je odhajala v pozabo, nadomestili so jo "poleti", rekonstruirali so skakalnice in pridruževale so se jim nove. Današnji rekord kulmske skakalnice je 191 m, Oberstdorfske 188 m, skakalnice v Harrachovu (Češko-slovaška republika) 181 m, norveške v Vikersundu 154 in v ZDA v Ironwoodu tudi 154 m. Planiška "velikanka" je bila nekaj časa najmanjša med "letalnicami", toda veliko zamisel ing. Bloudka/ in se leta 1969 z novo "letalnico" spet prebil v vodstvo. To leto je prineslo nov rekord z dolžino 156 m. - Leta 1972 je bilo v Planici prvo svetovno prvenstvo v smučarskih poletih, treba pa je bilo prej streti nekaj trdih orehov, da je FIS-a, ki je dajala prednost Norveški, privolila v to promocijo. - Današnji rekord naše "letalnice" je 194 m.

22.-24. III. 1963

PLANICA 63

127
Plakat zgovorno vabi.

An eloquently inviting poster.

Ein beredt lockendes Plakat.

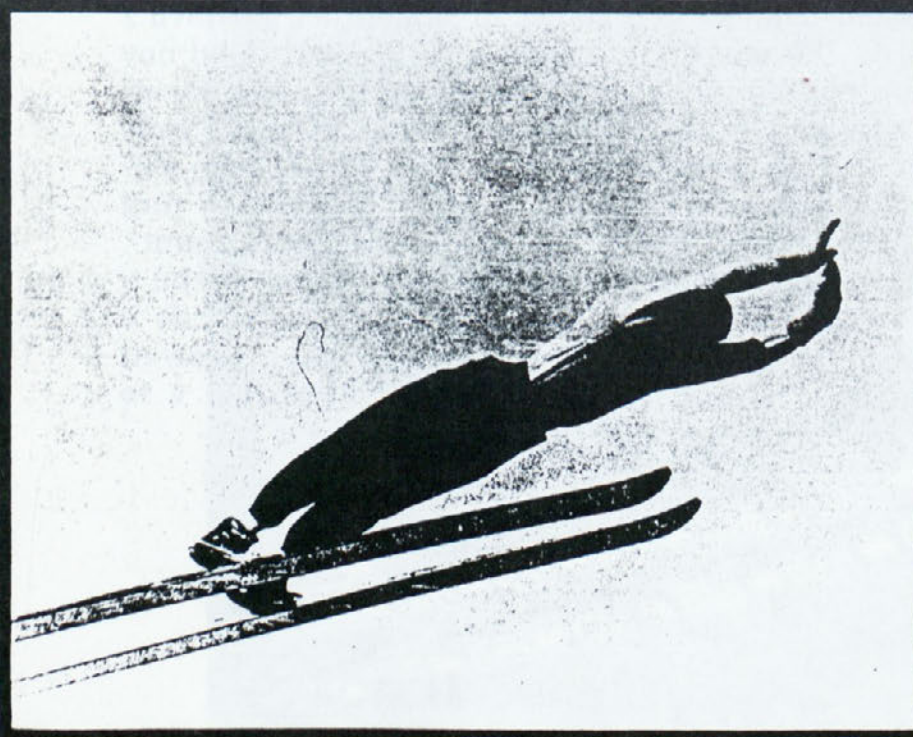
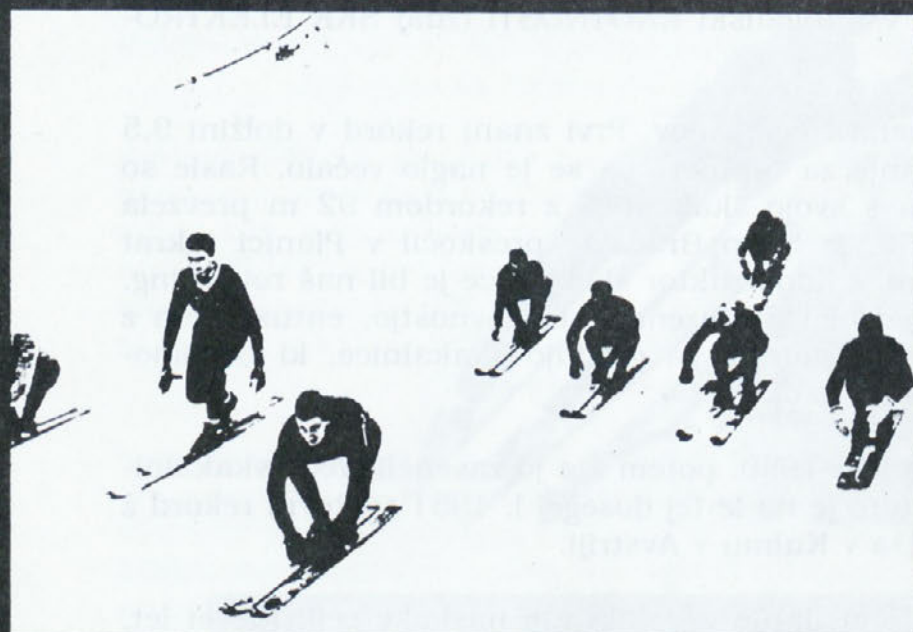
128
Priprave za nastop.

Preparations for the demonstration.
Vorbereitungen für den Auftritt.

129
Stane Pelan, vsestranski sportnik in dolgoletni sodelavec ing. Bloudka in Gorca.

Stane Pelan, an all-round sportsman and collaborator of long standing, with Eng. Bloudek and Gorec.

Stane Pelan, allseitiger Sportler und langjähriger Mitarbeiter von Ing. Bloudek und Gorec.

130
Jože Šlibar, prvi svetovni rekord Jugoslovana (141 m leta 1961, Obersdorf).

Jože Šlibar, the first world record of a Yugoslav (141 metres, Obersdorf, 1961).

Jože Šlibar, der erste Weltrekord eines Jugoslawen (141 m in 1961, Obersdorf).

Planica ima za nas še drugačen pomen: z njenim imenom in njenimi dosežki je šlo v svet tudi ime naše dežele in Slovencev, in to nam je dvignilo ugled.

Največ zaslug za to pa ima vsekakor ing. Bloudek. Njemu se imamo zahvaliti, da je pri nas smučanje postalo narodni šport in da smo se močno uveljavili v mednarodni "beli areni".

Osebnost imam nanj lepe spomine. Spominjam se, kako nas je npr. peljal v Ponte di Legno (Italija), kjer smo se prvič seznanili s plastično skakalnico, ki je zdaj nepogrešljiva pri poletnem treningu. Gledali smo to novost, videti je bila kot slamnata streha, a se je dobro izkazala. Ing. Bloudek, zmeraj poln novih načrtov, je želel takšno postaviti v Ljubljani. - Žal ga je smrt prehitela še istega leta, jeseni 1959. - Tudi meni je bilo žal, da ni dočakal ne mojega svetovnega rekorda v Oberstdorfu komaj poldrugeto leto pozneje in ne nove "letalnice", ki je davno prej nastala v njegovi viziji.

V spomin nanj od leta 1965 podeljujejo Bloudkove nagrade in plakete kot najvišje priznanje za največje dosežke na športnem področju.

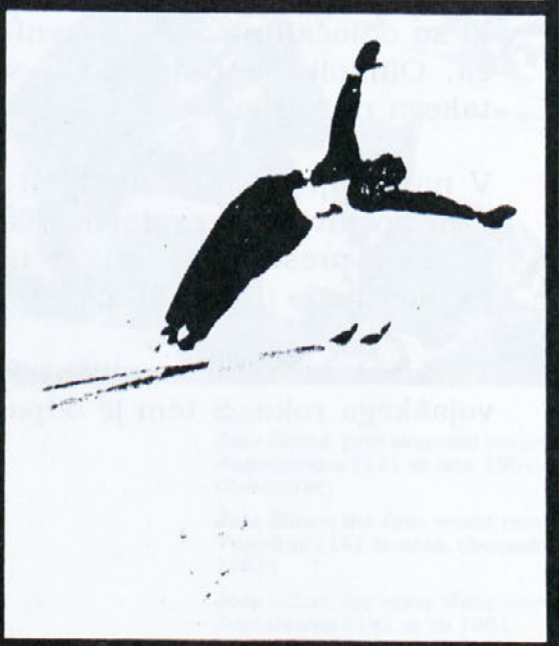
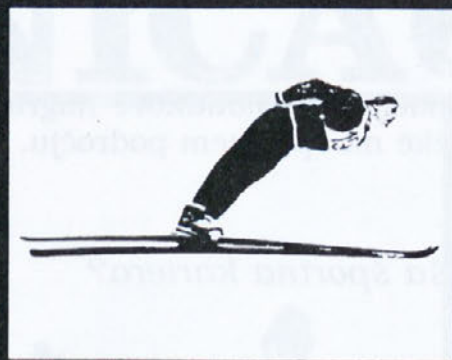
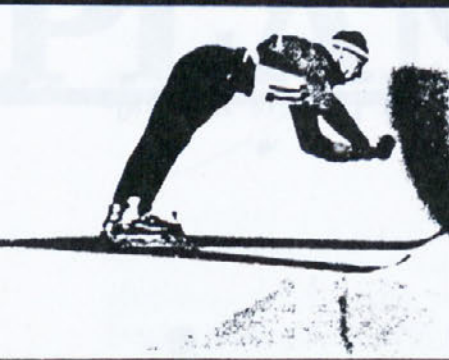
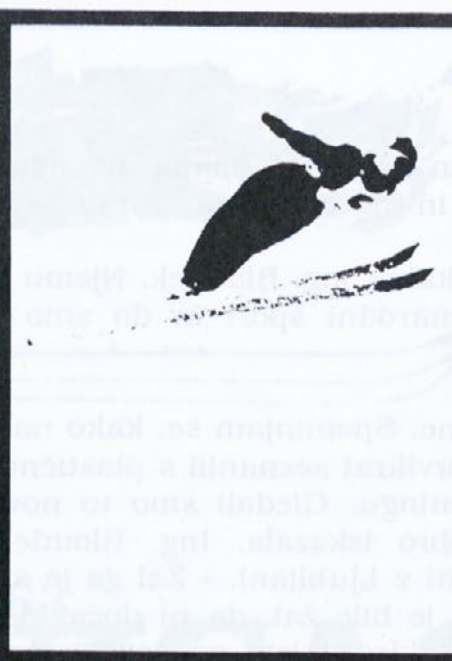
2.) Kako uspešna je bila vaša športna kariera?

Najprej se je seveda treba izkazati doma, ker šele to odpre pot v tujino. Leta 1953 sem prvič tekmoval v Avstriji, leto pozneje pa v Kulmu (Avstrija) z dolžino 113 m dosegel svoj osebni rekord, prvo mesto v naši skupini in deveto v skupnem plasmaju.

Leto 1960 je bilo leto olimpijskih iger v Squaw Valleyu (ZDA). Treba je bilo doseči visoke norme za nastop na olimpiadi. Na avstrijsko-nemški turneji "štirih skakalnic" (zdaj Intersport turneja), sem se v Garmisch-Partenkirchnu uvrstil na tretje mesto, rezultat pa potrdil še na naslednjih dveh skakalnicah. Pogoji so bili izpolnjeni, na olimpiadi pa nismo sodelovali. - Bilo je izgovorov, češ da ni denarja za to, a šele, ko se je ta izgovor razblinil, saj smo imeli sponzorja v enem največjih slovenskih industrijskih podjetij, je prišla na dan resnica, da nas tisti, ki so odločali na zvezni ravni, saj smo nastopali kot jugoslovanska reprezentanca, Olimpijskemu komiteju sploh niso priglasili. - Kako bi ne bili razočarani takega ravnanja?

V naslednji sezoni, leta 1961 sem dosegel svoj največji uspeh, z daljavo 141 m sem postavil nov svetovni rekord. Rekord Finca Tauna Luira, ki je "držal" deset let, sem presegel na isti, še neprenovljeni in nepovečani skakalnici v Oberstdorfu, kjer ga je dosegel on.

Tisti čas sem bil v odlični formi, toda jeseni 1961 sem moral na odsluženje vojaškega roka. S tem je odpadla možnost vsaj kolikor toliko rednega treninga in

47
48
49

50
51
52

53
54
55

56
57
58

po odsluženju vojaškega roka, leta 1963, sem sklenil, da zaključim svojo športno "kariero".

3.) V katerih državah vse ste tekmovali?

V evropskih. Največ v Avstriji, Nemčiji in v skandinavskih državah. Na Japonskem in v ZDA tista leta še nismo nastopali.

Tekmovanj je bilo tiste čase tudi veliko manj kot zdaj. Zdaj skoraj ne mine teden brez enega ali dveh tekmovanj, in to od novembra do marca.

4.) Kakšna je bila takrat vaša oprema in trening?

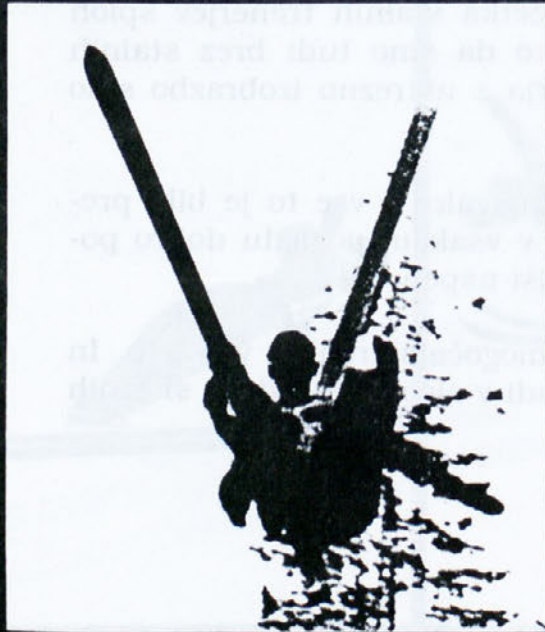
Kar zadeva to dvoje, je velik razloček med tedanjo in sedanjo generacijo. Že glede materiala za smuči je bil medtem dosežen velik napredek, prav tako pri vsej drugi opremi. Sponzorjev tudi ni bilo in ne današnjega intenzivnega treninga.

Zunanja podoba današnjega smučarja je drugačna, pestrejša, veselejša. Naš videz je bil nekoliko špartanski - sicer smo pa taki tudi bili. Če začnem s čevlji, so se takratni izdelovalci sicer trudili, da bi izdelali dobre čevlje, toda modeli so bili različni in tudi niso dosegali udobja in varnosti današnjih skakalnih čevljev. - Druga oblačila so bila preprosta, hlače iz navadnega sukna, pozneje oprijete, iz lasteksa. K temu dodamo še volnene puloverje in preproste volnene rokavice in čepice. Vse je bilo tudi dokaj neenotno. Naočnike smo uporabljali ob sneženju ali dežju. - Testiranih kombenezonov, enotnega materiala, kroja in barv, nismo poznali. Tudi ne čelad, ki veliko prispevajo k varnosti skakalcev. - Za kreatorje športne mode res nismo bili zanimivi. Opremljeni smo bili torej skromno, samo z najpotrebnejšim, dosegljivim z najmanjšimi stroški.

Tudi pri treningih je dosežen velik napredek. Spočetka stalnih trenerjev sploh nismo imeli. Tuji trenerji so se včasih čudili, kako da smo tudi brez stalnih trenerjev dokaj dobra ekipa. Profesionalnega trenerja z ustrezno izobrazbo smo dobili šele v jeseni 1961/62.

Bilo tudi ni posebne skupine, ki bi skrbela za tekmovalce - vse to je bilo prepuščeno nam samim. - Za današnje tekmovalce je v vsakem pogledu dobro poskrbljeno, njihova naloga je samo doseči kar najboljši uspeh.

Velika prednost so tudi plastične skakalnice, ki omogočajo trening vse leto. In tudi umetni sneg, ki omogoča izvedbo tekmovanj tudi v sicer neugodnih snežnih razmerah.

Vse te izboljšave vplivajo na kondicijo in na varnost. Velik uspeh je, da so padci, ki so bili včasih pogosti, zdaj že redki.

5.) Ali držite pesti za slovenske tekmovalce?

Seveda jih! In krepko! Njihove nastope redno spremljam vsaj na TV zaslonu. Vsak uspeh me razveseli. S tradicijo smučarskih skokov je treba nadaljevati. Planiški duh ne sme zamreti.

6.) Ali se še ukvarjate s športom?

Leta 1963 sem se, kot že rečeno, poslovil od skakalnic. Spočetka mi je bilo nelagodno v vlogi opazovalca, a sem se temu kmalu privadil. In kot gozdarski inženir sem imel tudi poklicne dolžnosti, imel sem tudi družino, šport pa terja veliko časa, sicer ni uspehov. - Seveda pa smuči; nisem postavil v kot. Na sindikalnih tekmovanjih sem nastopal za Lesarje in gozdarje v alpskih disciplinah, včasih tudi v teku.

Zdaj sodelujem v Organizacijskem komiteju Planice. Moja naloga je priprava odskočne mize in na odskočni mizi sem tudi starter. - Smučam pa samo še za rekreacijo.

7.) Kaj bi svetovali mladim športnikom, da bi postali uspešnejši?

Nekateri so tudi zdaj že prav uspešni. Vsem drugim pa bi svetoval predvsem vztrajnost! Pot do uspeha je trda, zato naj ob prvih neuspehih ne obupajo. Za vrhunske dosežke je pogoj kar najboljša fizična in psihična pripravljenost. Trenirati je treba telo, a tudi voljo. Sicer so za športnika najboljša leta od petnajste- ga do tridesetega leta starosti - časa za uspeh je torej dovolj!

Želim vam veliko uspeha v šoli in seveda tudi v športu, če se odločite zanj!

Lep pozdrav!

UKVARJAM SE S SMUČARSKIMI SKOKI

Pred petimi leti sem bil prvič v Planici. Gledat smo šli tekmo na velikanki. Prišli smo že zjutraj ob osmih in spominjam se, da je bilo strašno mraz, vendar pa smo dobili dobro mesto tik ob ograji. Tekma me je prevzela. Še nikoli nisem videl česa takega. Zdelo se mi je, da mora biti zelo lepo, če človek takole leti po zraku.

Od tedaj sem bil v Planici že mnogokrat. Poznam jo kot svoj žep. Po tisti tekmi pred petimi leti namreč toliko časa nisem dal miru, da so me doma vpisali v skakalni klub. Tudi jaz sem hotel leteti. Seveda so bili moji prvi "poleti" dolgi le kakih pet metrov, a vedel sem, da bodo kasneje prišle tudi večje skakalnice.

Danes večinoma skačem na 70 metrski skakalnici. Najdlje sem skočil 68 metrov. Vendar pa se bom moj osebni rekord kmalu izboljšal, saj bom še v letošnji zimi preizkusil tudi 90 metrsko skakalnico v Planici. Rekord te skakalnice je 110 metrov, a te daljave v svojih prvih poskusih še ne bom dosegel.

Pozimi imamo tudi več tekmovanj za pokal COCKTA, kjer za uvrstitev do 10 mesta v svoji starostni skupini dobiš tudi točke. Sam sem sedaj v skupini starejših pionirjev, skačemo pa lahko tudi za mlajše mladince, ki so eno leto starejši od nas. V dveh skupinah dosegam tudi točke. Vsako leto imamo tudi državno prvenstvo.

Vendar pa smučarski skoki niso le zimski šport. Veliko skakalnic je že obloženih s plastiko, da lahko skačemo tudi poleti, tudi v Sebenjah imamo take objekte.

Po petih letih treningov, ki jih imamo vsak dan, poleti in pozimi, tudi ob sobotah in nedeljah, se še zdaleč nisem naveličal. Nasprotno, popolnoma sem zasvojen s tem športom. Takrat pred petimi leti v Planici se nisem motil: Leteti je res lepo.

Roman Perko, 8. b

SMUČARSKI SKOKI

V drugem razredu sem začel skakati. Najprej smo imeli treninge v telovadnici, pozneje pa smo začeli skakati na snegu. Skakalnice imamo v Sebenjah. V Sebenje se peljem s kombijem. V klubu imam veliko prijateljev. Na treningu se najprej ogrevamo, pripravimo smuči in gremo skakat.

Trening imamo večkrat na teden. Včasih imamo tudi tekmo. Skačem na plastiki in na snegu.

Ko bom velik, bom dober skakalec.

Boštjan Kopač, 3. razred

SMUČIŠČA

Na smučišču se je zgodila nesreča. Borut si je zlomil nogo. Reševalci so odpeljali ponesrečenca v bolnišnico. Borut je dobil mavec na nogo. Ponesrečenega smučarja obiskujejo sošolci.

Maja Zivlakovič, 2. a

VESELA ZIMA

Zapadel je sneg. Otroci se kepajo, sankajo in smučajo. Nobenega otroka ne zebe. Vsi imajo rdeča lica in vesele obraze. Hura, vesela zima!

Petra Golmajer, 2. a

O MOJEM SMUČANJU

Veliko ljudi je na svetu, ki zelo radi smučajo. Tudi naša družina je zelo povezana s tem športom. Zato je očka hotel vpisati Andrejo v SK Tržič. Ker pa sem jaz začel sitnariti, je vpisal še mene. Bil sem star samo pet let. Ker smo bili v naši skupini še čisto majhni, smo imeli trening le 2 na teden. To so bili zelo lahki treningi, največkrat igre z žogo ali pa smo postavili poligon. Imeli smo zelo prijaznega učitelja. Veliko smo tudi hodili v gore. Če je bil čas, smo se šli kopat. Pozimi smo smučali, toda ne veliko, ker nismo imeli dovolj kondicije. Čez kake tri leta pa treningi niso bili več tako lahki. Imeli smo ogromno vaj za moč, še več smo tekli in si nabirali kondicije. Bilo je zelo naporno. Veliko smo kolesarili. V septembru pa smo že začeli smučati. Pred to sezono sem prestopil v starejšo in boljšo skupino. Smučali smo vsak dan in veliko tudi med progo. Proti novemu letu so se začele tekme. Pokazali so se tudi prvi rezultati. Tisto sezono sem bil 8-krat prvi, enkrat tretji, enkrat četrti in enkrat šesti. S temi rezultati sem bil zelo zadovoljen. A kmalu je bilo konec veselja. Zima se je končala in spet so se začeli treningi. Treningi, zato ker le ti prinesejo uspehe. Sedaj smo trenirali vsak dan. Imeli smo sprinte na 100 m, 200 m, 300 m. Najbolj naporne so daljše proge, kot so tek na 10 km, ki ga tečemo po poti v gozdu in tek na 4 x 1000 m. Ko pridem domov s takega treninga, me pogosto bolijo noge in sem zelo utrujen. Letos tekmujem z leto starejšimi fanti. Na prvih dveh tekmah me ni bilo, tretjo sem zmagal, četrta pa je bila prvenstvo Republike Slovenije, kjer sem bil tretji. To tretje mesto je bilo moj največji uspeh doslej.

Vsak smučar ima svojega vzornika. Moj vzornik je moj očka in moje smučarske sanje so, da bi bil nekoč boljši od njega. Ker pa je smučanje zelo težak šport, bom lahko vesel, če bom očkovim uspehom prilezel vsaj do kolen.

Boštjan Križaj, 5. a

V KLUBU

Smučati sem začela v mali šoli. Moj prvi trener je bil Anže Štucin. Sedaj pa nas ima Vili Švab. Je prijazen trener. V moji skupini nas je štirinajst. Trikrat na teden imamo suh trening, dvakrat pa sneženega. Zadnja moja tekma je bila na Zelenici. Zasedla sem drugo mesto.

Tjaša Kravcar, 3. a

VESELJE NA SMUČEH

Še nisem dopolnila štirih let, ko me je oči prvič postavil na smuči. Že s prvimi koraki sem dobila veselje do smučanja. Čez leto dni sem v Stražišču dobila prvo diplomo za četrto mesto. Potem sem se vedno udeleževala sindikalnih tekmovanj, ki jih je organizirala tovarna Iskra, kjer je bil zaposlen oči. S sedmim letom pa sem začela aktivno trenirati alpsko smučanje. Rezultat enoletnega treniranja so bile tri medalje in pokal. Naslednji dve leti, smo imeli bolj suhe treninge, kajti obe zimi je bilo bolj malo snega. Lani sem bila v končni uvrstitvi četrta v zahodni regiji, kar je zame lep uspeh. Za letošnjo sezono smo se pripravljali na Ledinah in ledeniku Flatach. Upam, da bom to sezono toliko uspešna kot lansko.

Urška Čadež, 5. a

SMUČANJE JE ZAME NAJBOLJŠI ŠPORT

Med počitnicami sem hodila v smučarski tečaj. Trajal je pet dni. Imeli smo ga na Zelenici. Urejeni sta bili dve smučišči: Ciciban in Plana. Zadnji dan smo imeli tekmovanje. Ko sem prismočala do dna, sem imela dober rezultat. Včasih premišlujem, če bi se včlanila v smučarski klub. Včlanila bi se zato, da bi znala smučati. Vem pa, da je treba precej trenirati.

Anja Kaloper, 3. a

KAKO TRENIRAM

Čeprav smučamo na snegu, tekmujemo pa pozimi, se začnemo na zimsko sezono pripravljati že poleti. Bolj ko si telesno pripravljen, boljši si na snegu. Smučar tekmovalec mora biti hiter, močan in vzdržljiv, mora hitro reagirati in imeti dobro ravnotežje. Za razvijanje hitrosti so najprimernejši kratki teki - sprinti. Moč in vzdržljivost nabiramo s poskoki, teki v hrib, dolgimi krosi. Vse te vaje povezujemo s hitrim reagiranjem in vajami za ravnotežje. Da treningi niso dolgočasni, poskrbi trener. Hodimo na daljše planinske izlete, plavamo, kolesarimo, veslamo, plezamo. Treningi so tako zabavni, polni veselih doživetij, veliko smo skupaj s prijatelji.

Ker tekmujem v vseh disciplinah je trening na snegu še zabavnejši. V pripravljalnem obdobju je največji poudarek na tehniki smučanja. Ker vse leto pridno treniram, vedno z nestrpnostjo pričakujem prvo tekmo. Zanima me, kako so pripravljeni smučarski prijatelji iz drugih klubov.

Letošnja prva tekma je bila na Soriški planini. Prvič pri nas po načinu izpadanja. Začelo je osem skupin, v vsako naslednjo vožnjo so se uvrstili štirje najboljši iz vsake skupine. Na koncu smuča samo še osem tekmovalcev. To je veliki finale. Zmagovalec je tisti, ki doseže najhitrejši čas. Moj cilj na tej tekmi je bila vožnja v finalu. Uspelo mi je, saj sem uspešno premagoval tekmece v svojih skupinah. V finalni vožnji sem startal prej. Ko sem prišel na cilj sem imel drugi čas. Takoj sem vedel, da bo končna uvrstitev dobra, saj za mano štartajo samo še trije. Prehitel me je še Grega z Jesenic. Na koncu sem zasedel tretje mesto. Bil sem vesel in zadovoljen. Izkazalo se je, da sem dobro treniral in da sem dobro pripravljen za nadaljne tekme.

Toda moji načrti in cilji se mi to sezono ne bodo uresničili, saj sem dva dni po tej tekmi, prav na strmini na Soriški planini, na treningu nesrečno padel in si polomil obe nogi. S polomljenimi nogami pa za enkrat še ne znam smučati.

Ko se bom pozdravil, bom moral spet pridno trenirati in se pripravljati za naslednjo sezono.

Andrej Jerman, 7. b

ŠPORT NI LE ZABAVA

Naša družina je že od nekdaj povezana s takimi in drugačnimi športi. V meso in kri pa je prešla predvsem smučarija. Ne le, da smo vsi navdušeni smučarji, deda in očeta so spremljali tudi uspehi. Nekoč pa je Boštjan izjavil: "Ko bom bil velik, bom bil smučar." in oči naju je vpisal v tržiški smučarski klub, midva pa sva z vso vnemo začela trenirati. Takrat sem imela šele sedem let, zato so bili naši treningi le igre z žogo in poligoni, ob sobotah in nedeljah pa smo hodili smučat. Hitro smo zrasli in naši treningi so postali bolj resni. Poleti smo imeli kondicijske treninge pozimi pa učenje smučarske tehnike. Tisto zimo so se nam začela tudi prva tekmovanja v kategoriji cicibanov. Izkazalo pa se je, da v znanju precej zaostajamo za drugimi klubi, predvsem nam je manjkalo treningov med progo. Še nekaj zim kljub trenerjevemu trudu nismo dosegli uspehov a ko sem prestopila v drugo skupino, sem kmalu začela dosegati boljše rezultate. Niso pa prišli sami od sebe; treningi za kondicijo so bili mnogo težji, nekaj novega so bili tudi treningi med progo. Sedaj pa sem že navajena novega zimskega urnika: dopoldne v šolo, popoldne na smučišče trenirat, zvečer pa delam naloge in prepisujem snov tistih predmetov, ki sem jih zamudila zaradi treninga. Vsako soboto in nedeljo imamo tekme, tako da treninge med tednom prilagajamo tekmovalnim disciplinam. Vsak od nas ima bolj priljubljene discipline, ki jih ne mara, zato v različnih panogah dosegamo različne uspehe. Prav tako ima vsak od nas svojega vzornika in sanje, da bi dosegel prav take uspehe kot vzornik. Moj vzornik je oči.

Po končani zimi pa bo nastopil zasluženi počitek. Namesto treningov se bomo šli igre z žogo, da se vsaj malo razgibamo. Po enomesečnem počitku bodo celo poletje potekali težki kondicijski treningi, jeseni pa bo trud poplačan z odlično telesno pripravljenostjo in dobro kondicijo. Začeli se bodo spet smučarski treningi: sprva bomo "pilili" tehniko, potem pa že bolj resno trenirali med progo.

Z veliko truda, treninga in malo športne sreče pa bodo tudi rezultati boljši.

Andreja Križaj, 7. d

SMUČANJE

Zapadlo je kar nekaj snega in spet se bomo lahko smučali, sankali in drsali. Od vseh športov imam najraje smučanje. Z njim se ukvarjam že od malih nog.

Ko sem bila stara tri leta, me je oči prvič postavil na smučke pred hišo, kjer je bila ravnina. S palicama sem se pognala in hodila po snegu. Moram priznati, da je bil moj prvi poiskus dokaj uspešen, čeprav sem se večkrat znašla na riti. Tako sem poskušala svoje smučarske korake dan za dnem in vedno bolje mi je šlo.

Nekega sončnega dne me je oči odpeljal na Zelenico. Ker sem bila še zelo majhna, stara komaj kake štiri leta, se nisem upala spustiti po bregu. Na mestu sem stala celi dve uri in se hudo jokala. Oči je bil jezen name in je dejal: "Če se takoj ne spustiš po bregu navzdol, bo stric ustavil sedežnico!"

Po teh besedah me je prevzel strah. "Kaj, če jo zares ustavi in me natepe?" sem si domišljala. Previdno sem naredila zavoj. Ker ni bilo hudega, sem počasi le prišla do dna.

Približno v tretjem razredu sem pričela hoditi v smučarski klub. Tam sem ostala dve leti in pol.

Smučanje mi je še vedno zelo, zelo pri srcu. Vse proste dneve preživim na Zelenici.

Mislim, da smučanje sploh ni nevaren šport, če si le previden in preveč ne hitiš. Če pa kdah iz neprevidnosti padeš, to tudi ni taka reč.

Tjaša Kaloper, 8. a

TEK NA SMUČEH

Moji prvi začetki na smučeh so bili zelo težki. Najprej sem moral dobiti smuči primerne velikosti, prav tako tudi palice in čevlje. Najprej sem se samo učil tehnike. Prav težko sem gledal mlade tekmovalce, kako so se vozili in se zabavali. Prav kmalu sem se jim tudi sam pridružil. Dobil sem veliko prijateljev in prijateljic, ki so mi ostali v spominu. Bližala se je moja prva tekma in mene je bilo zelo strah. Vedel sem, da nisem dovolj dober ampak sem upal, da bom vse boljši in to me je vzpodbudilo. Spoznal sem veliko mojih sotekmovalcev iz drugih klubov. Skupaj smo pretekli eno sezono in prvenstvo na Kokrici. Tekli smo štafete 3 x 3 km. Tekel sem v prvi predaji in se odlično odrezal. Toda bal sem se, da bo moj trud zaman, ker je drugo predajo tekel fant, še čisti začetnik. Na koncu smo bili tretji, izgubili smo prvo mesto. Mateja, ki nam je vse pokvaril smo vsi postrani gledali.

Janez Dolinar, 6. a

JAHANJE

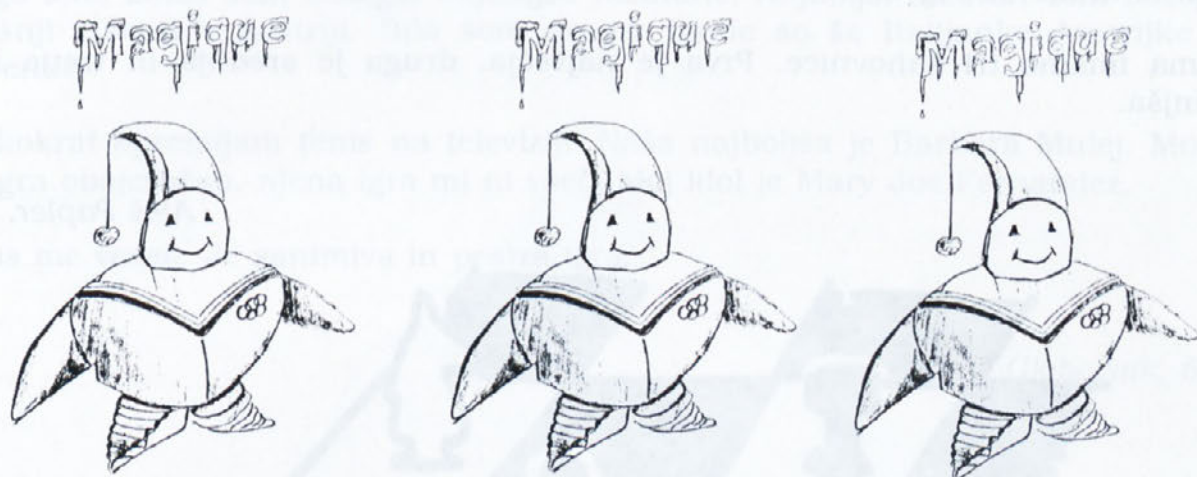
Vedno sem imela rada živali, a najrajši konja in psa. Ko sem gledala televizijo, kako sijajni so jahači in kako lepe konje imajo, sem sklenila, da bom tudi sama poizkusila. Vpisala sem se v šolo jahanja na Bobovku. Tam sem si najprej ogledala hlev in spoznala opremo. Kako je treba zložiti vajeti, kam pospraviti sedlo, kako očistiti škornje... Potem sem dobila konja haflingerja, z imenom Krpan. Imel je svoj boks. Moja učiteljica Saša mi je pokazala, kako je treba osedlati konja. Ko sem to znala sem ga odpeljala ven. Zlezla sem nanj, Saša ga je dala na lonžo in tako sem prvikrat jahala. Malo sem imela treme, a je bilo kmalu dobro. Učiteljica mi je razložila ukaze kot so: kas, galop, hod in listi. Naredila sem prvi tečaj. Takoj sem se vpisala v nadaljevalnega. Dobila sem kobilu Niko. Bila je črne barve. Že prvo uro sem začela galopirati. To mi je bilo zelo všeč, saj sem hod in kas že dobro znala, pa tudi lahki kas mi je že šel. A galopirala še nisem nikoli. Prvič sem se držala za sedlo, da ne bi padla s konja. Kmalu pa sem se že lahko spustila. Ko sem znala že vse potrebno, sem šla ne teren. Jahala sem Brdavska - haflingerja, ki pa je hotel hoditi samo po grmovju, zato sem bila vsa opraskana. Z mano je

šla učiteljica s konjem Gruzijo. Ker sta hotela biti oba konja prva, sva morali na drugo pot, ki je bila širša. Ko sva končno prispeli nazaj, sem ga odpeljala v hlev, kjer ga je že čakala hrana. Naslednjega dne sem jahala Paskota. Najlepšega in največjega konja, kar sem jih kdaj videla. Bil je rjave barve in zelo pameten. Zdaj sem jahala že sama, brez lonže. Gledala me je Ajda Kalan, predsednica konjeniškega kluba. Govorila mi je kaj naj naredim in kako. Po končanih tečajih, sem se hotela vpisati v klub. A na žalost me mami in ati nista pustila. Ko sem nekoč zopet jahala haflingerja Groma, mi je zagalopiral. Tekel je čez jahalnico. Hotela sem ga zaustaviti. Zategnila sem vajeti, a konj se je dvignil na

zadnje noge. Ko je pritekel na konec jahalnice, sem padla z njega. Za zahvalo me je še pohodil.

Kljub temu mi veselje do jahanja ni splahnelo. Moja največja želja je še vedno, da bi imela svojega konja lipicanca.

Katja Šivic, 6. c

NAŠA DRUŽINA

Naša družina je velika. Imam očeta, dva brata in sestro. Veliko hodimo v hribe, poleti se kopamo in jadramo. Pozimi smučamo. Živimo v novi hiši.

Martin Zaman, 2. a

NAŠA DRUŽINA

Naša družina je bolj majhna. Z mamico se dobro razumeva. Ko reče, naj grem spat, poslušno odidem. Moja mamica zelo rada bere. Rad ji pomagam pri pospravljanju. Kadar se začnem igrati, me ponavadi pokličejo h kosilu. Takrat me je najbolj žalostna, ker malo jem. Vesela pa je, ker preberem veliko knjig.

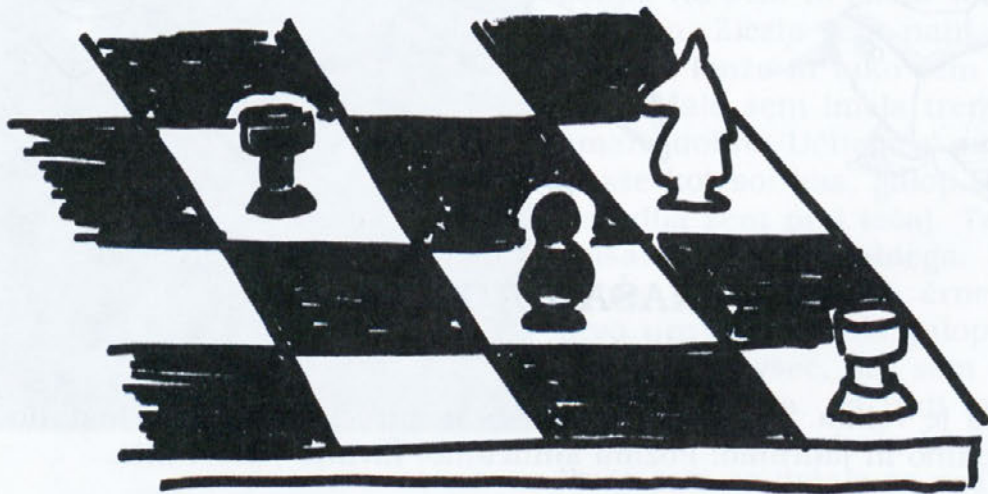
Borut Slapar, 2. a

KRALJEVSKA IGRA

Jaz se najraje igram šah. Znal sem ga že s petimi leti, vendar slabo. Včasih ga igram z očetom, včasih s sestro, s prijatelji, a najraje s sošolcem Matjažem. Če igram z bratom, me zmeraj ogoljufa. Potem sem zelo jezen. Če proti komu izgubim, vstanem, grem ven, da me nihče ne vidi. Potem pa skačem in se jezim, dokler se ne utrudim. Potem grem nazaj in napovem ravanš. Če izgubim proti domačim, hočem toliko iger, dokler ne zmagam. Mami se ne zna igrati šah. Učim jo že tri leta, pa se noče naučiti. Včasih, če nimam kaj početi, se grem kar sam to kraljevsko igro.

Doma imamo tri šahovnice. Prva je največja, druga je srednja in tretja najmanjša.

Aleš Papler, 3. c

Kdor se ukvarja s športom je veliko bolj razgiban in zdrav kot tisti, ki samo lenari. Ko pridem iz šole, včasih prižgem radio in začnem malo telovaditi. Ko mislim, da sem dovolj razgibana začnem z obveznostmi. Nekateri otroci se ukvarjajo s pravim športom, jaz pa zaenkrat še ne. Ko gledam po televiziji, kako pravi športniki smučajo ali tečejo, se mi zdi, da morajo veliko vaditi, da dosežejo take rezultate. Takrat, ko imamo v šoli telovadbo, se potrudim, da vaje kot se najbolje da izpeljem. Šport je delo za mlade in malo starejše ljudi. Mladi se ukvarjajo s športom predvsem zato, da so bolj zdravi in vitki, starejši pa da shujšajo ali ostanejo gibčni na stara leta. Mislim, da je šport potreben vsem ljudem, ki hočejo obdržati svoj videz in postavo.

Mlakar Nina, 5. b

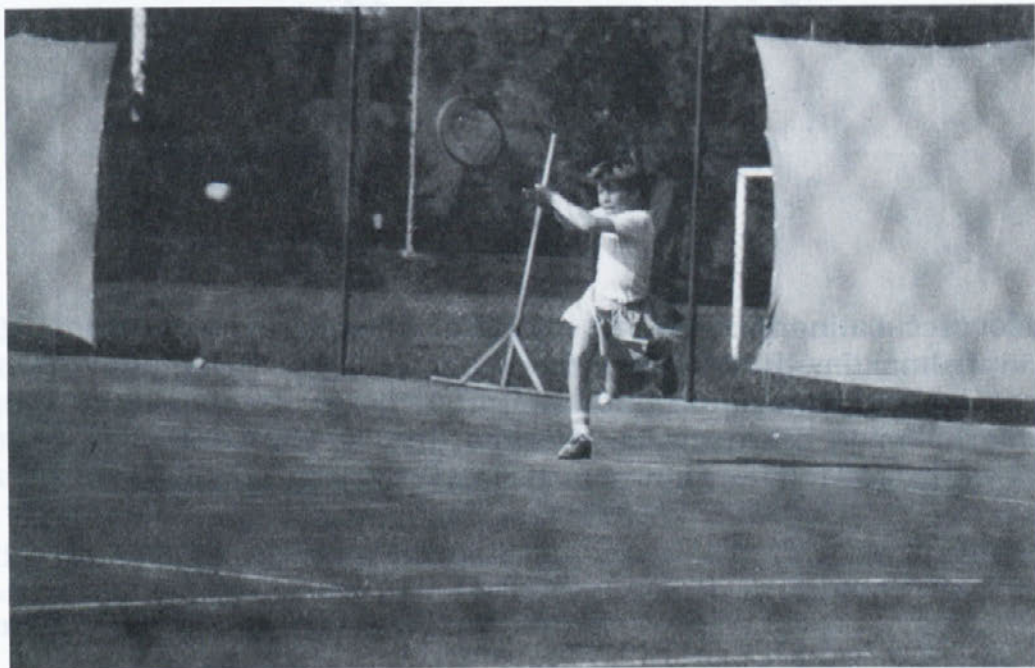
TENIS

Tenis. Beseda tenis mi pomeni zelo veliko. Tudi sama se ukvarjam z njim. V naši družini se vsi ukvarjamo s športom, edino jaz igram tenis. Za tenis sem se navdušila ko sem bila še majhna. Resneje sem se začela ukvarjati pri sedmih letih. Včlanila sem se v kranjski Teniški klub Triglav. Sedaj treniram vsak teden. Igram vsak dan in imam enkrat na teden prosto. Moj trener je Luboš. Z njim igram le ob določenih terminih v letu, sicer igram z Andražem Tometom iz Medvod. Vsak vikend me čakajo turnirji. Igram tudi v Avstriji. Turnirje igram šele drugo leto. Letos sem dosegla najboljše rezultate. Najboljši rezultat sem dosegla prejšnji vikend v Avstriji. Bila sem druga. Igrale so še Italijanke Avstrijke in Slovenke.

Velikokrat spremljam tenis na televiziji. Naša najboljša je Barbara Mulej. Monika igra obojerno, njena igra mi ni všeč. Moj idol je Mary Joe Fernandez.

Tenis me veseli. Je zanimiva in pestra igra.

Neža Globočnik, 6. b

KR. BALINANJE

Z atijem sem hodil na balinišče. Zelo mi je bilo všeč, zato sem tudi jaz malo poskusil. Šlo mi je zelo dobro. Kasneje smo se s prijatelji zmenili, da bomo skupaj balinali. Opazil nas je gospod Marko. Vprašal nas je, če bi skupaj trenirali. Bili smo takoj za to. Zmenili smo se, da bomo trenirali dvakrat tedensko. Marko je bil zelo zadovoljen z našim balinanjem. Imeli smo tudi tekmovanje, na katerem smo dosegli drugo mesto.

Grega Košir, 3. c

Meni je zelo všeč balinanje. Balinanje je igra, ki se igra na prostem. Igra se s krogli in balinčkom. Balina se večinoma poleti. Poleti balinam skoraj vsak dan. Igram z bratom Damjanom in dvema prijateljema. To sta Rok in Grega. Naš trener je Marko in je zelo prijazen. Nekega dne se je trener odločil, da bomo imeli tekmovanje. Na tekmovanju sem bil prvi. Svojega uspeha sem bil zelo vesel.

Primož Hervol, 4. a

TEK

S tekom sem pričel pri devetih letih. Veliko popoldnevov sem treniral in pretekel veliko krogov. Ko je bil športni dan, sem dosegel drugo mesto. Nato smo šli na občinsko tekmovanje, kjer sem dobil bronasto medaljo. Šli smo še v Senično na tekmovanje, kjer sem bil četrti. Zdaj se trudim, da bi bil še kdaj tako dober.

Andrej Knific, 4. a

GIMNASTIKA

Že v drugem razredu sem se začela ukvarjati z gimnastiko. Ker sem bila začetnica, sem se kmalu naveličala. V petem in šestem razredu sem se zopet začela zanimati zanjo.

Ob ponedeljkih in četrtek hodim na trening. Trenira me Anita Mali. Z njo se dobro poznam. Zelo dobro mi gre od rok bradlja, nato parter, koza, gredi pa ne maram, ker sem z nje nekoč zelo boleče padla.

Ko sedaj gledam začetnice, se spominjam svojega začetka gimnastike. Opazila sem, da tudi druge začetnice obupujejo.

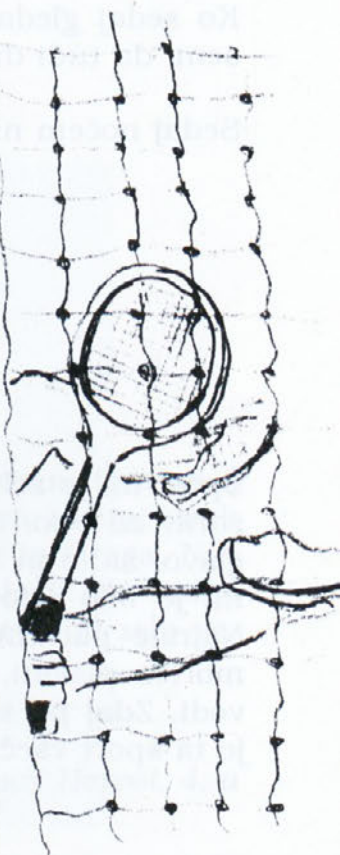
Sedaj nočem nikoli več pustiti tega športa, ker me zelo veseli.

Katja Špehar, 6. a

PLAVANJE

Šport mi je zelo všeč. Pri njem se giblješ, dobivaš priznanja in nagrade. Je zelo zdrav za telo. Najljubši šport mi je plavanje. Naučiš se veliko skokov: skok na glavo, salto in druge vaje. Seveda pa moraš dobro plavati. Ko sem šla v toplice mi je bilo zelo lepo. Voda je bila topla. V njej sem se počutila zelo udobno. Najraje plavam žabo in kravl. Včasih me v vodi prime krč, ker zelo boli ne morem plavati. Ko sem bila majhna sem plavala z rokavčki, ki so me nesli po vodi. Zdaj pa sem že velika in jih ne potrebujem več. Zelo rada plavam, ker mi je ta šport všeč. Seveda so mi všeč tudi drugi športi. Zelo rada telovadim.

Barbara Brejc, 5. b

PLEZANJE

Vsak otrok ima prirojen čut za plezanje, ki ga sčasoma tudi izgubi. Nekateri smo ta čut izostrili. Med njimi sem tudi jaz.

Lansko leto sem začela plezati. Ta šport me zelo veseli. Težko pričakujem petke in sobote, ko imam trening. Vsaj enkrat na mesec priredijo tekme na različnih koncih Slovenije, zato poznam že zelo veliko krajev.

Plezamo na umetni steni v šoli. Trenirata me Srečo Rahberger, ki je znani plezalec in Marjan Gros, z vzdevkom Torta. Imam plezalni pas in plezalke. Ker so prijemi mastni, imam tudi usnjeno vrečko z magnezijem. Vsak je tudi varovan z vrvjo. Kdor varuje se ne sme zafrkavati, ker se lahko zgodi nesreča. Varujemo z osmico.

Ta šport je moj hobi in to bo tudi ostal.

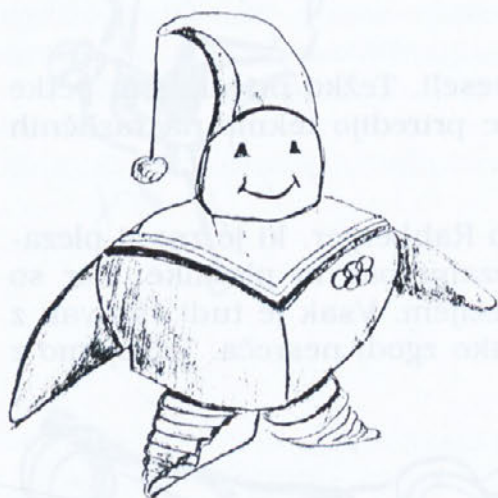
Katja Špehar, 6. a

V začetku oktobra sem začel plezati na umetni steni na naši šoli v Bistrici. Treninge imamo vsak petek in soboto. Enkrat v mesecu pa imamo tudi tekmo. Plezanje me zelo veseli, saj sem že na tekmi dosegel dober rezultat. V šoli na treningu že dve steni preplezam do vrha. Za plezanje imam pas in plezalke. Prijemi so včasih tudi spolzki zato potrebujem še vrečko z magnezijem. Plezanje je zelo naporno. Včasih pridem domov zelo utrujen.

Rad plezam in mislim, da bo to ostal moj hobi.

Matej Sova, 6. a

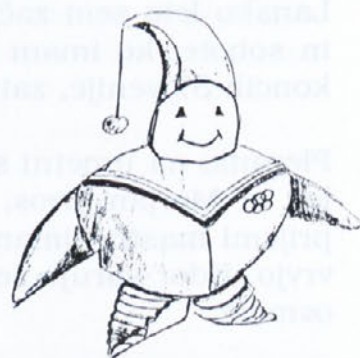
Magique

Magique

Magique

KARATE

Zakaj treniram karate? Ker mi daje samozavest, da se ne bojim več vsakega nafležneža in vsiljivca. Imam izkušnje, da se ti spravijo nad tiste, ki se jih bojijo. Odidejo pa takoj, ko jim pokažeš, da se ti ne tresejo hlače.

Star sem bil 11 let, ko sem se поблиže seznanil s tem športom. Čas mi je na treningih hitro minil, saj sem treniral skupaj s prijatelji. Kmalu sem spoznal, da karate ni udarec, ampak dobra psihična in fizična telovadba.

V jeziku karateistov beseda napad ne obstaja, obstaja pa podobna zveza besed, obramba - napad.

Največ izkušenj sem si nabral na poletnem seminarju na Pokljuki. Gospod Takeusi nas je naučil veliko vaj, različne udarce in kombinacije. Razložil nam je še njihove učinke, ki so ponavadi; zlomljen nos, začasna slepota, srčni infarkt, smrt,...

Seveda imam tudi filmske idole. Najbolj všeč mi je Jackie Chanova KUNG-FU akcija v filmu Božji oklep. Ta film mi je všeč tudi zato, ker je bil večidel sneman v Postojni in predjamskem gradu. Všeč so mi še drugi igralci. Debeli Sam Hung, nepozabni Bruce Lee in zdaj popularni Van Damme.

Vem, da ti še zdaleč niso najboljši v borilnih veščinah. Najboljši so preponosni, da bi igrali v filmih. V svetu borilnih veščin ima ponos velik pomen.

Bojan Dolinar, 7. a

TRENING ROKOMETA

Nekega dne nam je v šoli tovarišica povedala, da se je začel trening rokometu. Prijavila sem se in tudi nekaj mojih sošolcev. V sredo smo šli v telovadnico, kjer nas je čakal tovariš Dane Vidovič. Najprej smo se malo ogrevali, potem pa smo dobili žogo in začeli smo ograti; bilo je zelo super. Od začetka smo bili še zelo nerodni in če nam je tovariš nešteto krat rekel, da z žogo v roki lahko narediš le tri korake, smo jih vedno delali več. Sedaj smo že pravi mojstri in nam je to mala malica. Tam mi ob prijateljih vedno mine prijetna urica.

Saša Ahačič, 4. a

Rad bi postal športnik. Najraje bi bil tekač. Tekel bi na dvesto metrov. Športniki morajo veliko trenirati. Športniki veliko potujejo po svetu. Športniki nimajo veliko prostega časa. Športniki imajo veliko kondicije. Dobri športniki nastopajo na velikih tekmovanjih. Nječja tekmovanja so svetovna prvenstva in olimpijske igre. Dober športnik ima veliko denarja.

Dejan Hervol, 2. a

Šport je po mojem mnenju zelo zdrav za telo, da ga razgibaš in da se bolje počutiš. Šport daje tudi telesno kondicijo in je zelo zdrav za pluća in druge dele telesa.

Menim, da bi se morali vsi zdravi ljudje ukvarjati s športom, saj pomaga pri različnih boleznih.

Petra Bregant, 7. a

V nižjih razredih sem se s športom veliko ukvarjal, zadnja leta pa mi je zanj ne ostane več veliko časa. Vendar se po svojih skromnih močeh trudim, da bi čim več telovadil. Šport mi v prostem času pomeni najljubše razvedrilo.

Vedno sem govoril: "Zdrav duh v zdravem telesu!!!"

Jure Rozman, 7. a

IZGUBLJENA MUCA

Iščem muco malo,
tu je ni, tam je ni.
Mogoče je pa v kuhinji!

Muc, muc, muc, kje si zdaj
muc, muc, muc, kam si šel.
kam si, kam si šel?

Našla sem, našla sem,
muco, muco malo,
v moji posteljici
moja muca sladko spi.

Alenka Cvek, 5. a

KARATE

Mi imamo mucka. Ime mu je Cmoki.
Je zelo plašen. Ne boji se psa. Če se
mu približa pes, začne pihati. Spi v
skednju. Zjutraj zmeraj dobi hrano.

Tamara
Rozman
1.a.

Naš kuža poreden je kot luža,
zjutraj s sabo pripeljal je sosedovo damo,
in v njegovi pasji uti.
poredili so se črni črnuhi.

Prvi je jedel,
drugi je spal,
tretji je skakal
in kozolce prevračal,
da vse je preglasoval.

Alenka Špendal, 5. a

Mi imamo psičko. Ime ji je Ejka. Rada leži na
kavču. Njeni igrači sta kužek in slonček. Kadar
gre dedek od doma, cvili.

Lara

Plesničar

MOJ OČKA

Moj očka je zelo strog. Mojemu očku je ime Marko. Kadar je očka doma, se malo poigrava. Ob večerih gleda televizijo, jaz pa moram v posteljo. Zjutraj pa moramo vsi zgodaj vstati. Moj očka dela v gradbenem podjetju.

Gašper Zaplotnik, 2. a

SREČANJE

V soboto zjutraj sem se napotil na travnik. Med travo sem zagledal nekaj svetlečega. Pobral sem svetlečo stvar. Videl sem, da je to leteči krožnik. Odprla so se vrata in ven so poskakali maršovčki. Leteči krožnik je bil majhen, okrašen z lučkami vseh barv, zelo se je svetil, imel je pet nog in kupolo. Bil je okrogle oblike. Marsovci so me začeli gristi v roko, zamahnil sem z roko in marsovci so odleteli v nebo, z njimi pa tudi leteči krožnik. Še danes premišlujem ali je bil leteči krožnik, ali pikapolonica.

Uroš Lahajnar, 4. a

KUŽA

Pri teti imajo psico, Hoker Španjel.
Ime ji je Nelly. Rada nagaja. Nekoč mi
je teta po telefonu povedala, da ta
frkljica pomika rože proti oknu. Temu
sempe od srca nasmejana.

Neža Ropret
1. a

MIHA DELA PTIČJO KRMILNICO

Miha je vzel kos papirja in svinčnik in začel risati načrt za ptičjo krmilnico. Potem je prinesel orodje, in začel delati ptičjo krmilnico. Nato jo je postavil in priletel je ptiček in Miha je na načrt narisal še ptička.

Matjaž Zupan, 2. a

Moja mama ima mucka.

Ime mu je Filip. Vsi ga imamo radi.

Je črne barve, okrog vratu pa
nosi rdečo ovratnico. Je velik za spanec.

Teja Oman, 1.A

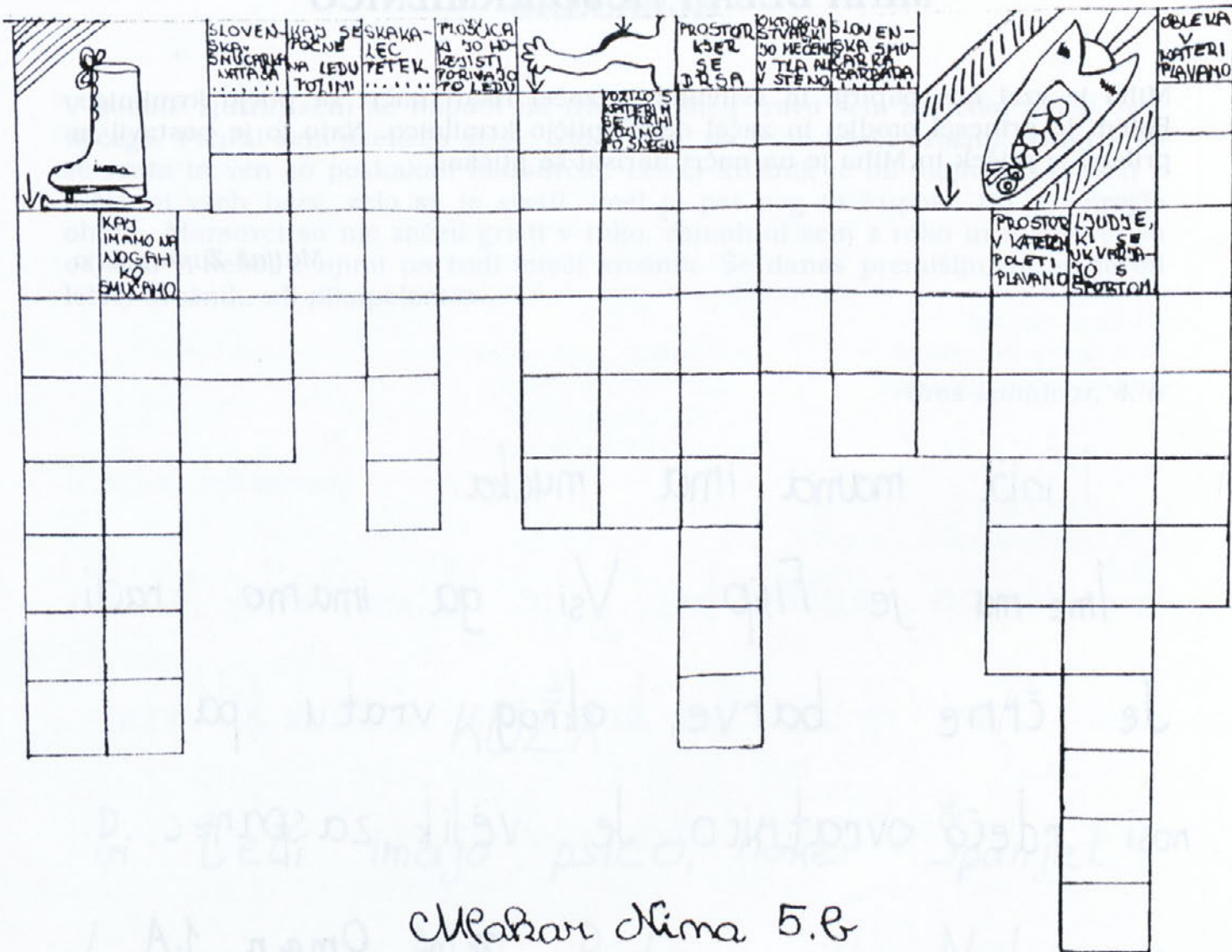
PROSTI ČAS

Največ prostega časa mi ostane ob sobotah in nedeljah. Takrat se vsedem za klavir in vadim.

Ko sem se odločila, da se bom učila na klavir, nisem še vedela, da mi bo ostalo malo prostega časa za igro. Toda večkrat se malo poigram s prijateljicama. Najrajši se igramo kakšne družabne igre. Velikokrat pogledamo v spominske knjige, in napišemo kakšen smešen verz. Tudi pisanje naloge in učenje mi vzameta dosti prostega časa.

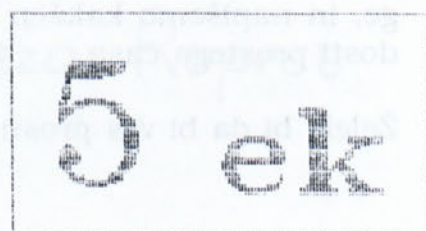
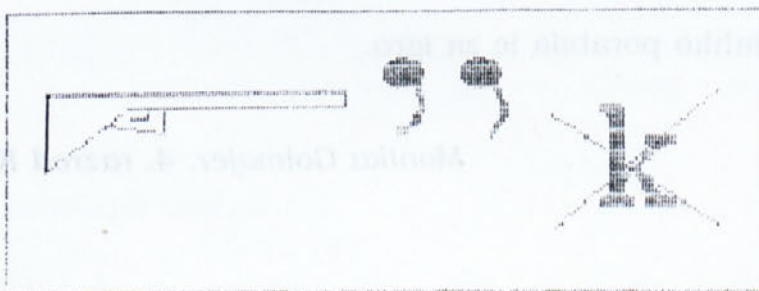
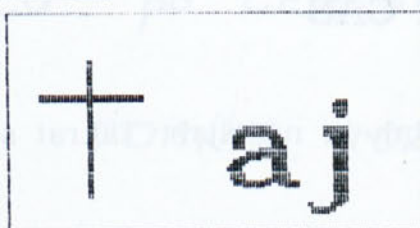
Želela bi da bi ves prosti čas lahko porabila le za igro.

Monika Golmajer, 4. razred Kovor

Učitelj Nima 5.B

REBUSI

ROK AHAČIČ, 6.a

